

Szivatás, avagy így változnak az idők

Azért voltak ám a katonaságnál szivatások is.

Újonc koromban egy kulturális vetélkedőn egyik tiszthelyettest parodizáltam, csasztuska formában énekeltem meg tetteit gitár kísérettel /szavajárását, gesztusait stb./.

Pár hét múlva 1971. július 21-én megszületett a fiam. Már otthon volt, mikor kimenőt kértem és kaptam.

Izgatottan készülődtem, többször körbe néztem magam, hogy minden rendben legyen. Tű a gallér alatt, cérna rátekerve, ez is OK (fontos, mert mi van, ha a katonának kimenő alatt leszakad a gombja? Nyilván azonnal fel kell varrni, mert ezzel nem lehet várni a beérkezésig).

Leszaladtam a kapuhoz, ahol a fenti "barátom" volt szolgálatban.

Megismert. Azt mondja:

- Hozza le a fegyverét!

Nem értettem, de levittem. Fehér kesztyűs kisujjával belenyúl a csőbe, majd felkiált:

- Katona! Maga kimenőre akar menni, mikor csupa retek a fegyvere? (A kesztyűn lett egy kicsi folt).

Rohanás föl, átöltözés gyakorlóba, megpucolás, visszaöltözés kimenőbe, újabb jelentkezés:

-Törzsőrmester Elvtárs, Sági honvéd jelentem, megtisztítottam a fegyverem!

Nagyon el volt merülve egy beszélgetésben, rám se nézett, csak ennyit mondott:

- Rendben, tegye vissza a helyére!

Meg sem nézte! Persze a vonat már elment, gyalogolhattam a talpfákon haza Ócsénybe.

Mikor a fiam katona volt a 90-es évek elején, vártam, hogy kimenőjén kocsival haza vigyem.

Kijött a kapun, sapka a kezében, ing kigombolva, nyakkendő lehúzva.

Kérdezem:

- Hát Te, hogy nézel ki? Így kiengedtek? Az én időmben, ezért helyszíni főbelövés járt volna!

Így változnak az idők.